Orędownik Urzędowy
POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote — Poszczególny :—: numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od :—: wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.

Nr. 50 | **Puck, środa, dnia 14 grudnia 1927 r.** | **Rok 1**

Treść:

355.

Rozp. Prezydenta Rzplitej
z dnia 14 października 1927 r.
o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa.
(Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 823, z dnia 25. X. 1927 r.)

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzplitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78 poz. 443) postanawiam co następuje:

O żebractwie i włóczęgostwie.

Art. 1.

Celem zwalczania żebractwa i włóczęgostwa stosuje się środki zapobiegawcze, poprawcze i karne względem osób, dopuszczających się czynów, przewidzianych niniejszem rozp.

Zwalczanie żebractwa i włóczęgostwa nieletnych do lat siedemnastu uregulują przepisy specjalne.

Art. 2.

Żebrakiem, w rozumieniu niniejszego rozp. jest ten, kto zawodowo zajmuje się wypraszaniem dla siebie w jakikolwiek sposób jałmużny.

Art. 3.

Włóczęga, w rozumieniu niniejszego rozp. jest ten, kto bez pracy i środków do życia zmienia stale miejsce swego pobytu nie w celu znalezienia pracy.

Art. 4.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia stosuje się również do tego:

a) kto nałogowo oddając się grze hazardowej, pijaństwu lub ostremu narkotyzowaniu się, dochodzi do takiego stanu, iż dla utrzymania bądź jego samego, bądź tych, których obowiązany jest żywić, udzielić trzeba pomocy z tytułu opieki społecznej;
b) kto pobiera wsparcie z tytułu opieki społecznej i wzbrania się wykonywać zaofiarowaną mu, a dostosowaną do jego sił i warunków pracę.

Zakłady zapobiegawcze i poprawcze.

Art. 5.

Do walki z żebractwem i włóczęgostwem służą:

1. domy pracy dobrowolnej,
2. przytułki,
3. domy pracy przymusowej.

Art. 6.

Zakłady, wymienione w art. 5, osięgają swój cel, zależnie od przeznaczenia, przez:

1. opiekę zakładową,
2. udzielanie nauki i przygotowanie do pracy zawodowej,
3. wywieranie moralnego wpływu,
4. celową i systematyczną pracę, za wynagrodzeniem, w warsztatach zakładowych bądź poza zakładem.

Domy pracy dobrowolnej.

Art. 7.

Do domów pracy dobrowolnej przyjmowani będą w miarę możności i na własne życzenie żebracy i włóczędzy po zwolnieniu z domu pracy przymusowej, więźniowie po odbyciu kary, osoby o niepełnej zdolności do pracy oraz wszystkie inne osoby, nie mogące być w innej drodze zatrudnione lub nie mogące znaleźć innej pracy. Praca w domach pracy dobrowolnej jest płatną. Nie będą przyjmowane osoby, posiadające środki utrzymania lub zupełnie niezdolny do pracy. Opuszczenie domu pracy dobrowolnej jest dozwolone.

Przez środki utrzymania rozumie się również pomoc materjalną ze strony osoby trzeciej, chociażby prawie do tego nieobowiązanej.

Przytułki.

Art. 8.

Do przytułku przyjmowani będą z tytułu opieki społecznej lub przymusowo umieszczani na mocy decyzji sądu, zupełnie niezdolni do pracy, żebracy i włóczędzy, nie posiadający środków utrzymania.

Do zakładów tych będą również przyjmowane z tytułu opieki społecznej inne osoby, pozbawione środków utrzymania i zupełnie niezdolne do pracy.

Art. 9.

Przymusowemu umieszczeniu w przytułku lub zakładzie specjalnym (art. 24) na mocy decyzji sądu podlega żebrak lub włóczęga, nie posiadający środków utrzymania i zupełnie niezdolny do pracy, który nie chce wstąpić dobrowolnie do przytułku lub zakładu specjalnego z tytułu opieki społecznej lub przyjęty po opuszczeniu przytułku bądź zakładu specjalnego, żebrze lub włóczy się.

Art. 10.

Żebrak lub włóczęga przymusowo umieszczony w przytułku, będzie przez kierownictwo przytułku zwolniony, jeśli uzyskał dostateczne środki utrzymania lub stał się zdolnym do pracy. Osobom pozostającym z tytułu opieki społecznej dozwolone jest opuszczenie przytułku.

Art. 11.

Jeżeli żebrak lub włóczęga zwolniony na mocy art. 10 zostanie ponownie przytrzymany za żebractwo lub włóczęgostwo, będzie przez sąd przymusowo umieszczony w przytułku i wtedy zwolniony być może jedynie na mocy decyzji sądu.

Domy pracy przymusowej.

Art. 12.

W domach pracy przymusowej umieszczani będą, z zastrzeżeniem postanowień art. 24 niniejszego rozporządzenia, żebracy i włóczędzy zdolni do pracy i nie posiadający środków utrzymania, co do których sąd orzekł umieszczenie w domu pracy przymusowej.

Art. 13.

Żebracy lub włóczędzy zdolni do pracy, nie posiadający środków utrzymania, podlegają umieszczeniu w domu pracy przymusowej na czas od trzech do sześciu miesięcy,

Tenże środek sąd może zastosować względem osób zdolnych do pracy, wymienionych w w art. 4 niniejszego rozporządzenia.

Art. 14.

W razie gdyby skazany na mocy art. 13 został w ciągu dwóch lat od daty zwolnienia z domu pracy przymusowej ponownie przytrzymany na żebraninie lub włóczęgostwie, ulegnie on umieszczeniu w domu pracy przymosowej na czas od trzech miesięcy do dwóch lat.

Art. 15.

W wypadkach, gdy sąd uzna, że umieszczenie w domu pracy przymusowej nie jest wskazane ze względu na poprzednią niekaralność lub inne okoliczności, — wówczas zastosowanie tego środka może zawiesić na czas od 1 roku do trzech lat.

W wypadkach zawieszenia, sąd ustanawia na ten czas nad skazanym opiekę, wykonanie której powierza właściwemu organowi opieki społecznej.

Art. 16.

Zastosowanie środka poprawczego, zawieszonego na mocy art. 15, uważa się za dokonane po upływie terminu zawieszenia.

Art. 17.

Zawieszenie będzie cofnięte, jeżeli skazany w okresie zawieszenia dopuści się ponownie żebractwa lub włóczęgostwa, a okres zawieszenia jeszcze nie upłynął.

Art. 18.

Umieszczony w domu pracy przymusowej na okres dłuższy, niż 6 miesięcy, może być po upływie co najmniej 6-iu miesięcy przedterminowo zwolniony decyzją sądu na wniosek kierownictwa domu pracy przymusowej.

Art. 19.

Przedterminowe zwolnienie dopuszczalne jest w razie dobrego sprawowania się skazanego podczas pobytu w domu pracy przymusowej i zarazem, gdy jest przewidywana możność stałego zarobkowania lub uzyskania innych godziwych środków do życia.

Art. 20.

Okres przedterminowego zwolnienia trwa do upływu terminu skazania. Na ten czas sąd ustanawia nad przedterminowo zwolnionym opiekę, wykonanie której powierza właściwemu organowi opieki społecznej.

Art. 21.

W ciągu powyższego okresu sąd może zwolnienie odwołać, jeżeli przedterminowo zwolniony dopuści się ponownie żebractwa lub włóczęgostwa; czas przebywania na wolności nie będzie skazanemu policzony na poczet zamknięcia w domu pracy przymusowej.

Art. 22.

Do czasu ustanowienia organów opieki społecznej sąd może zarządzić dozór policyjny zamiast ustanowienia opieki.

Postanowienia wspólne dla przytułków i domów pracy przymusowej.

Art. 23.

W stosunku do osób, których umieszczenie w domu pracy przymusowej lub przytułku groziłoby pozbawieniem niezbędnej opieki członków ich rodziny, sąd zarządzi umieszczenie, po poprzedniem zapewnieniu opieki tymże członkom rodziny.

Art. 24.

W domu pracy przymusowej i przytułkach nie wolno umieszczać:

1. umysłowo chorych i epileptyków,
2. osób dotkniętych chorobami niebezpiecznemi dla otoczenia (gruźlica, świeża kiła, jaglica i ostre choroby zakaźne) lub wzbudzających wstręt oraz chorych na choroby ostre niezakaźne, dopóki nie wyzdrowieją,
3. kobiet brzemiennych i karmiących.

Osoby te umieszczane będą w zakładach specjalnych.

Kara pozbawienia wolności.

Art. 25.

Kto, posiadając wystarczające środki utrzymania, żebrze (art. 2), będzie karany więzieniem od sześciu miesiący do dwóch lat, a w razie powtórzenia tego przestępstwa w ciągu pięciu lat

od chwili odcierpienia kary — więzieniem od roku do pięciu lat.

Jednocześnie z karą więzienia może być orzeczona grzywna od 100 zł do 5000 zł.

Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 r. orzeka się za powyższy występek zamiast więzienia areszt ścisły.

Postępowanie w sprawach, dotyczących pozbawienia wolności z tytułu umieszczenia w przytułku lub domu pracy przymusowej.

Art. 26.

Organa policji obowiązane są żebraków (art. 2) i włóczęgów (art. 3) zatrzymywać i przekazywać do dyspozycji sądu pokoju (powiatowego).

Art. 27.

W razie stwierdzenia, że zatrzymany nie zajmuje się zawodowem żebractwem lub włóczęgostwem, lecz popadł w taki stan przejściowy, z powodu niemożności znalezienia pracy — sąd zarządza skierowanie zatrzymanego do gminy zobowiązanej do opieki, albo do właściwego urzędu lub domu pracy dobrowolnej, celem umożliwienia mu uzyskania pracy.

Art. 28.

W sprawach o umieszczenie w przytułku lub w domu pracy przymusowej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy postęppwania karnago. Srodki odwoławcze przeciwko wyrokowi nie wstrzymują jednak wykonania.

Zamiast aresztu prewencyjnego stosuje się przed wydaniem wyroku w sądzie I instancji tymczasowe zamknięcie w przytułku, względnie domu pracy przymusowej; — środek ten może być zawsze zastosowany w miarę potrzeby.

Właściwe są sądy pokoju (powiatowe).

W postępowaniu artykułem niniejszym przewidzianym, osoba, pociągnięta do odpowiedzialności, ma zawsze obrońcę.

Obrońcę z urzędu wyznacza sędzia, bezzwłocznie po wdrożeniu przez siebie postępowania, z pośród adwokatów lub innych osób, uprawnionych do zawodowego występowania w sądach w roli obrońcy, — a w razie ich braku z pośród aplikantów adwokackich lub sądowych, względnie z pośród innych osób, zasługujących na zaufanie, za zgodą tych ostatnich.

Obrońca wykonuje swe obowiązki również w toku postępowania przygotowawczego.

Postanowienie końcowe.

Art. 29.

Do zakładania i utrzymywania domów pracy przymusowej i dobrowolnej obowiązane są wojewódzkie związki komunalne (m. st. Warszawa), przyczem na obszarze każdego województwa (m. st. Warszawy) powinien się znajdować przynajmniej jeden dom pracy przymusowej i dobrowolnej.

Dom pracy dobrowolnej może być ustanowiony, jako jednostka samoistna lub, jako specjalny oddział, przy domu pracy przymusowej.

Art. 30.

Do czasu utworzenia wojewódzkich związków komunalnych, powiatowe związki komunalne oraz miasta wydzielone z powiatów, połączone w związek wspólny, obowiązane są do zakładania i utrzymywania domów pracy przymusowej i dobrowolnej (art. 29).

Art. 31.

Obowiązek zakładania i utrzymywania przytułków ciąży na powiatowych związkach komunalnych i miastach wydzielonych z powiatów.

Art. 32.

Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wyda szczegółowe postanowienie o łączeniu niepowiatowych związków komunalnych i miast wydzielonych z powiatu w związki wspólne dla celów, określonych w art. 30 niniejszego rozporządzenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Spraw Wewnętrznych wyda szczegółowe postanowienie o organizacji przytułków, domów pracy dobrowolnej i przymusowej.

Art. 33.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem spraw Wewnętrznych.

Art. 34.

Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem województwa śląskiego, w 2 tygodnie po ogłoszeniu.

Postanowienia, dotyczące przymusowego umieszczenia w przytułkach i domach pracy przymusowej, będą wykonywane w poszczególnych województwach (m. st. Warszawie) w czasie, określonym przez rozporządzenia, wydane przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 35.

Wszelkie przepisy, dotyczące żebractwa i włóczęgostwa, choćby nie odpowiadającego określeniu art. 2 i 3 zostają uchylone w poszczególnych województwach (m. st. Warszawie) w czasie oznaczonym w ustępie drugim art. 34, o ile nie zostały uchylone w myśl art. 34 ustęp pierwszy. Jednakże artykuły 274 i 275 kodeksu karnego z r. 1903 zostają uchylone w terminie oznaczonym w ustępie pierwszym art. 34.

Pozostają w mocy przepisy, dotyczące umieszczania w domach pracy i przytułkach z powodów innych, niż żebractwo i włóczęgostwo (ustęp 1) jak również dotyczące żebractwa i włóczęgostwa nieletnich, o ile chodzi o osoby nie mające lat siedemnastu.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski

Minister: K. Bartel

Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski

Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski

Minister Skarbu: G Czechowicz:

Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski
Minister Komunikacji: Romocki
Minister Robót Publicznych: Moraczewski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz
Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz
Minister Poczt i Telegrafów: Bogusław Miedziński

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.
Puck, dnia 10 grudnia 1927 r.
Starosta: w z. Bała.

356.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 20 października 1927 r.
o dostarczaniu środków przewozowych dla wykonywania budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów.

(Ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rz. P. P. z dnia 2 listopada 1927 r. Nr. 95 poz. 846.)

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W wypadkach, gdy organa administracji drogowej, wykonywające we własnym zarządzie budowę i utrzymanie dróg publicznych i mostów, nie mogą uzyskać w drodze dobrowolnej umowy środków przewozowych niezbędnych dla wykonania tych robót — czy to wskutek odmowy ze strony posiadaczy środków przewozowych, czy wskutek żądania za ich wynajęcie zapłaty wyższej od stosowanej w promieniu 10 klm. od miejsca robót, może być zarządzone przymusowe dostarczenie odpowiednich dla tego celu środków przewozowych wraz z obsługą, za wynagrodzeniem.

Art. 2. Obowiązkowi przymusowego dostarczania (art. 1) środków przewozowych podlegają wszyscy posiadacze tych środków, z wyjątkami wskazanemi w artykule 5.

Obowiązek ten wykonywa się wyłącznie w naturze.

Art. 3. Obowiązek dostarczania środków przewozowych nakładać należy na posiadaczy takich środków kolejno, równomiernie i z uwzględnieniem stosunków gospodarczych i zawodowych. Obowiązek ten nie może być nakładany na rolników w porze zasiewów, sprzętu siana i zbioru ziemiopłodów.

Art. 4. Nie można żądać dostarczania środków przewozowych z odległości większej niż 10 klm. od miejsca robót.

Art. 5. Od obowiązku dostarczania środków przewozowych (art. 1 i 2) wolne są następujące instytucje i osoby:

a) urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe i komunalne;
b) instytucje użyteczności publicznej, służące celom społecznym, kulturalnym i gospodarczym;
c) z zastrzeżeniem wzajemności osoby, którym służy prawo eksterytorjalności oraz szefowie zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będącemi obywatelami państwa wysyłającego, co do pojazdów, przeznaczonych do użytku urzędowego lub osobistego.

Nadto od obowiązku dostarczania środków przewozowych wolni są ich posiadacze, o ile chodzi o następujące środki przewozowe;

d) do których utrzymywania funkcjonarjusze państwowi są obowiązani;
e) służące do przewożenia poczty;
f) licencjonowane ogiery i klacze utrzymywane tylko w celach hodowlanych, klacze wysokoźrebne i klacze ze źrebiętami ssącemi w okresie 2 miesięcy;
g) konie stale pracujące w kopalniach pod powierzchną ziemi.

Art. 6. Zarządzenie o przymusowym dostarczeniu środków przewozowych wyda właściwa władza administracyjna I instancji, przytem odnośnie do gmin wiejskich, miejskich i gmin, nie sprawujących funkcyj władzy administracyjnej I instancji, po wysłuchaniu wydziału powiatowego, względnie magistratu.

Art. 7. Zarządzenie oznaczy ściśle czas, w ciągu którego ma być wykonywane, albo też roboty, jakie mają być dokonane.

Art. 8. W wypadkach, w których środki przewozowe mają być dostarczone z poza granic obszaru, podlegającego powołanej w art. 6 władzy administracyjnej I instancji, interesowana władza porozumie się z władzą administracyjną I instancji obszaru sąsiedniego, która w następstwie wyda zarządzenie w myśl art. 6 i 7. W braku porozumienia między wspomnianemi władzami, rozstrzygnie sprawę przełożony nad niemi wojewoda, a gdyby odnośne władze nie podlegały temu samemu wojewodzie, rozstrzygnie Minister Robót Publicznych.

Art. 9. Zarządzenie, o którem mowa w art. 6 i 8, będzie na polecenie właściwej władzy administracyjnej I. instancji ogłoszone w odnośnych gminach.

Art. 10. Władze gmin wiejskich i miejskich, nie sprawujących funkcyj władzy administracyjnej I. instancji, w terminie przez władzę administracyjną określonym, oraz władze gmin miejskich, powyższe funkcje sprawujących, w czasie według swojego uznania, sporządzą alfabetyczny wykaz posiadaczy środków przewozowych, które mają być dostarczane i podadzą ten wykaz do powszechnej wiadomości.

Na podstawie tego wykazu władze gminne powołają z uwzględnieniem zasad, podanych w art. 2 i 4, poszczególnych posiadaczy do dostarczenia środków przewozowych przez doręczenie im nakazów imiennych.

Art. 11. W nakazach, o których mowa w art. poprzednim, winny być wskazane: ilość żądanych środków, termin i miejsce ich dostarczenia.

Nakazy te winny być dostarczone co najmniej na 7 dni przed terminem, podanym w nakazie.

Art. 12. Przeciw nieprawidłowemu przez władzę gminną powołaniu do świadczeń interesowany może wnieść przez tę władzę do bezpośrednio przełożonej władzy administracyjnej zażalenie w ciągu dni 7-miu od dnia otrzymania nakazu o dostarczenie środków przewozowych.

Od decyzji rzeczonej władzy administracyjnej niema odwołania w toku instancyj administracyjnych.

Zażalenie nie wstrzymuje obowiązku dostarczenia środków przewozowych.

Art. 13. Normy wynagrodzenia za przymusowe dostarczenie środków przewozowych oznaczy władza administracyjna, która wydała odnośne zarządzenie (art. 6 i 8), przytem odnośnie do gmin wiejskich i gmin miejskich, niesprawujących funkcyj władzy administracyjnej I. instancji, po wysłuchaniu wydziału powiatowego, względnie magistratu.

Art. 14. Wynagrodzenie winno odpowiadać przeciętnemu wynagrodzeniu za użycie środka przewozowego, stosowanemu w danym czasie w promieniu 10 klm. od miejsca robót.

Wypłata ma nastąpić, o ile można, niezwłocznie po dokonaniu świadczenia.

Art. 15. Kto bez słusznej przyczyny uchyli się od obowiązku dostarczenia środków przewozowych w myśl rozp. niniejszego, ulegnie karze grzywny do 150 zł. lub aresztu do 15 dni.

Władza, wymierzająca karę, oznaczy w orzeczeniu, na wypadek nieściągalności grzywny, karę zastępczego aresztu na czas nie dłuższy od 15 dni.

Art. 16. Do wymierzania kar, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, powołane są władze administracyjne I. instancji.

Art. 17. Przeciwko orzeczeniu władzy administracyjnej I. instancji ukarany może wnieść w ciągu dni 7 od dnia doręczenia orzeczenia, na ręce tej władzy, żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który zastosuje przepisy postępowania obowiązujące dla I. instancji sądowej.

Wyrok sądu okręgowego, wydany w II. instancji, jest prawomocny.

Art. 18. Grzywny ściągane będą w trybie administracyjnym na rzecz Skarbu Państwa wzgl. funduszu drogowego związku komunalnego, zależnie od tego, do jakiej kategorji drogi środki przewozowe służyć miały.

Art. 19. Postanowienia rozporządzenia niniejszego stosuje się również do dróg, stanowiących własność Państwa, a nie będących drogami publicznemi.

Art. 20. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 21. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski
Minister: K. Bartel
Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski
Minister Skarbu: G. Czechowicz.
Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki
Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski
Minister Komunikacji: Romocki
Minister Robót Publicznych: Moraczewski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz
Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz
Minister Poczt i Telegrafów: Bogusław Miedziński

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 14 grudnia 1927 r.

Starosta: w z. Bała.

---

357. Obwieszczenie.

starosty dot. zgłoszenia się osób mężczyzn urodzonych w roku 1907 w Urzędach gminnych do spisu poborowych.

Na podstawie artykułów 21 do 27 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 23. V. 1924 r. (Dz. Ust. nr. 61. poz. 609 rok 24) i §§ 138 do 180 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy z dnia 21 marca 1925 (Dz. U. nr. 37 poz. 252 rok 25) zarządzam, co następuje:

Osoby urodzone w roku 1907 są obowiązane do osobistego zgłoszenia się w czasie najpóźniej do 25 stycznia 1928 r. w urzędzie gminnym miejsca swego zamieszkania z dokumentem stwierdzającym tożsamość osoby. Osoby które nie mają faktycznego miejsca zamieszkania w danej gminie lub których miejsce zamieszkania jest nieznane, powinny zgłosić się w urzędzie gminnym tej gminy w której przebywają.

Obowiązek zgłoszenia się do spisu mają także osoby rocznika 1906, 05, 04, o ile dotychczas nie stawały przed Komisją Poborową.

Osoby, które urodziły się w innej gminie, winne przedłożyć swą metrykę urodzenia, która dołączona zostanie do spisu.

Osobom, które zgłosiły się do spisu poborowych wydadzą naczelnicy gmin zaświadczenia.

Osoby, które uchylą się od osobistego zgłoszenia się lub które zgłoszą się z nieuzasadnionej przyczyny po terminie wyżej wyznaczonym, będą pociągnięte do odpowiedzialności.

Pp. Naczelnicy gmin podadzą powyższe natychmiast do ogólnej wiadomości w sposób przyjęty oraz przystąpią natychmiast do sporządzenia spisów poborowych.

Pozatem należy postępować ściśle według wskazówek i terminów podanych w §§ 156 do 164 rozporządzenia wykonawczego z dnia 21-go III. 1925 r. (Dz. U. nr. 37 poz. 252).

Puck, dnia 9 grudnia 1927 r.

Starosta: wz. (—) **Bała.**

358.

Dodatkowe zebranie kontrolne.

Obwieszczenie

Na zasadzie art. 85 i 86 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej powołuję do dodatkowego zebrania kontrolnego tych szeregowych niżej wymienionych roczników, którzy z jakichkolwiek przyczyn nie stawili się do tego zebrania w terminie od 15 października 1927 r. do 26. XI. 1927 r.

Dodatkowe zebranie kontrolne dla szeregowych rezerwy (kat. A) pospolitego ruszenia z bronią (kat. C) urodzonych w latach 1901, 1899 i 1887, zamieszkałych na terenie pow. morskiego odbędzie się dnia 15. 12. 1927 r. o godz. 9-tej w lokalu Hotelu Bazaru w Kościerzynie.

Powołani do zebrania kontrolnego mają się stawić punktualnie o godz. w dniu i lokalu wyżej podanym, gdyż ci, którzy się nie stawią, będą przymusowo doprowadzeni oraz pociągnięci do odpowiedzialności w myśl wojskowych przepisów karnych (dyscyplinarnych).

Powołani mają się stawić na własny koszt i nie mogą sobie rościć pretensji do skarbu państwa tytułem odszkodowania, bądź to z powodu zaniechania pracy lub też z powodu poniesienia pewnego uszczerbku w zarobku dziennym skutkiem stawienia się do zebrania kontrolnego.

Dowódca Okręgu Korpusu Nr. VIII.

(—) Leon Berbecki
Gen. Dywizji.

Toruń, dnia 14 listopada 1927 r.

Podając odpis obwieszczenia powyższego do ogólnej wiadomości polecam PP. Naczelnikom gmin, aby ogłosili treść obwieszczenia w swej gminie, jakoteż dopilnowali niezawodnego stawienia się rezerwistów i szeregowych pospolitego ruszenia z bronią, którzy dotychczas z jakichkolwiekbądź powodów do zebrań kontrolnych się nie zgłosili.

Puck, dnia 9. 12. 1927 r.

Starosta: w z. Bała.

359.

Obwieszczenie

w sprawie postępowania z zajętemi narzędziami mierniczemi.

Do Panów wójtów w powiecie morskim.

W związku z przeprowadzoną rewizją narzędzi mierniczych i zajęciem nielegalizowanych narzędzi, wpływają do mnie wnioski małorolnych o zwolnienie zajętych narzędzi mierniczych. Wnioskodawcy uzasadniają wnioski swe tem, że narzędzi mierniczych nie używają w celach handlowych ani w obrocie zewnętrznym ani wewnętrznym, lecz tylko potrzebują je do odmierzania siewu w własnym gospodarstwie.

Miarodajny w tym względzie przepis prawny, mianowicie art. 14 dekretu Naczelnika Państwa z dnia 8. II. 1919 r. (Dz. U. Nr. 15 poz. 211) postanawia dosłownie, „że w obrocie publicznym, o ile przez to będzie lub być może ustanawiana wartość rzeczy lub świadczeń, mogą być wyłącznie stosowane i przechowywane narzędzia miernicze legalizowane, legalne i rzetelne". Przepis ten w myśl okólnika Pana Wojewody Pomorskiego nr. 58 z dnia 7. VIII. 1926 r. L. dz. XI. c. 3923/26 należy rozumieć w ten sposób, że rolnicy, którzy dokonywują sprzedaży swoich produktów rolnych nawet w wewnętrznym obrocie podlegają przymusowi legalizowania swoich wag i to nawet wtedy, jeżeli nic na zewnątrz nie sprzedają, wag swoich jednak używają do odmierzania ordynarji swoim robotnikom. Jedynie ci rolnicy mogą być indywidualnie od legalizowania posiadanych narzędzi mierniczych zwolnieni, którzy nie dokonują żadnych sprzedaży i obrotów ani na zewnątrz ani na wewnątrz gospodarstwa.

Ponieważ z napływających do mnie zażaleń wnioskować muszę, że wśród właścicieli zajętych przez Panów narzędzi mierniczych, mogą się znajdować faktycznie rolnicy małorolni, nie dokonywujący żadnych obrotów, którzy mogli byli być zwolnieni od obowiązku legalizacji, gdyby byli w swoim czasie stawili odnośny wniosek do mnie, — przeto polecam Panom przed orzeczeniem konfiskaty i nałożeniem odnośnej kary w każdym poszczególnym wypadku zbadać, czy dana osoba rzeczywiście nic nie sprzedaje i nie wykonuje obrotów wewnętrznych, to jest nie wydaje na wagę deputatu ani też innego wynagrodzenia w produktach. A w wypadkach stwierdzenia tego — czy to na podstawie znajomości stosunków lokalnych, czy na podstawie małego obszaru danych gospodarstw — zechcą Panowie odnośne osoby interesowane spowodować, być za pośrednictwem Panów wniosły do mnie umotywowane indywidualne podania o zwolnienie ich od kary i konfiskaty odnośnych narzędzi. Każde takie podanie winni Panowie od siebie zaopinjować z podaniem obszaru danych gospodarstw. Na podstawie tych opinji orzeknę, czy Panowie mogą daną osobę zwolnić od kary i konfiskaty. Oczywiście ewentualne zwolnienie od kary i konfiskaty nie będzie jednoczesne ze zwolnieniem zajętych już przedmiotów od naprawy i legalizacji. Przeciwnie stosując już tak dużą ulgę, muszę się temwięcej domagać, aby Panowie i w tych wypadkach w zwykłym trybie spowodowali naprawę i legalizację odnośnych narzędzi mierniczych. Dopiero po uskutecznieniu tego i po uzyskaniu zwrotu odnośnych kosztów naprawy i legalizacji przez interesentów będą Panowie mogli im odnośne narzędzia wydać.

Podkreślam jeszcze raz, że postępowanie powyższe i powyższą ulgę należy stosować tylko do tych właścicieli narzędzi mierniczych, którzy nie dokonywują żadnych obrotów zewnętrznych ani wewnętrznych, i co do których na podstawie indywidualnych wniosków orzeknę, że mogą oni być zwolnieni od kary. We wszystkich innych wypadkach należy bezwzględnie postąpić

w myśl wydanych w tej mierze dotychczasowyh zarządzeń, to znaczy: wymierzyć odpowiednią grzywnę, zniszczyć narzędzia małowartościowe nienadające się już do naprawy, odnośnie zaś do narzędzi nadających się do naprawy względnie stanowiących większą wartość, orzec konfiskatę, przeprowadzić naprawę skonfiskowanych wag w koncesjonowanym warsztacie naprawy, postarać się o zalegalizowanie naprawionych narzędzi, ogłosić w sposób danej miejscowości przyjęty, że w takim a takim terminie sprzedaje się naprawione i zalegalizowane wagi z wolnej ręki, a to celem dania możności nabycia tych wag przez te osoby, którym one zostały skonfiskowane. — Zaś po bezskutecznym upływie tego terminu sprzedać wagi i narzędzia pozostałe z licytacji publicznej, która nie może się jednak odbyć przed upływem roku po licytacji.

Ponadto zaznaczam jeszcze, że ulgi w sankcjach karnych dla małorolnych niedokonywujących żadnych obrotów, o których mowa w wstępnych ustępach niniejszego zarządzenia, stosować można jedynie w obecnym roku, zaś na przyszłość należy stosować także wobec tych osób bezwzględnie sankcje karne w razie uchylenia się od zgłoszenia narzędzi mierniczych i w razie nieuzyskania ze Starostwa indywidualnego zwolnienia.

Pp. Sołtysi i Przełożeni obszarów dworskich podadzą powyższe do publicznej wiadomości.

Puck, dnia 1 grudnia 1927 r.

Starosta: wz. Bała.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie